

Yokluğunda Yaşamak

– redfer · 20 Haziran 2024

*

gece,
pencereyi döven yağmur damlaları
içimdeki narın zihnimde çizdiği resim
gözümün önünden gitmiyor
sözcüklerin vurucu satırları tetikleyip duruyor
bu kısır döngünün kaçınıcı evresi
uyumuşum
bilmiyorum

uyandığımda saat on
ılık bir sevinç dalgası içimde
o rahatlıkla attım başımı yastığa yeniden
evet, uzun zamandır günleri karıştırdığım vakidir
bu, işin kötü yanı
iyi yanı ise,
sık sık günleri karıştırıyor olduğumu
benden başka kimsenin bilmiyor oluşu

hemen sonra elimin yaptığı ezber işler
sigara paketini
ve çakmağı yoklamak gibi
duman soluyarak,
tütüne gizlenmiş o zehri gırtlığınızda hissederek
güne başlamak kadar
rezil bir duygu yoktur sanırım dünyada
ama olsun
hayatın daha keyifli yanına denk geldik de
yaşamaya itiraz mı ettik yani

dumanla çoğaltmaya çalıştığım
az önceki rahatlama duygusunun da keyfi kısa sürdü
zira üç gün öncesinden verdiğim söz düştü aklıma
o arar birazdan
belki de aramıştır dedim içimden
neden içimden dediysem bilmiyorum
sanki dediklerimi duyacak birileri var evde

telefonu kontrol etmeliyim
arama bildirimleri,
cevapsız aramalar,
gözlerimi ekrandan alamıyorum.
Allah kahretmesin...
yok işte ...yok
olmalıymış gibi
mütemadiyen ,neden bakıp duruyorum ekrana

başka bir şeye takılmış olmalıyım
beklediğim başka bir aramaya belki de
bu da yakın zamandan kalma
dakikalarca hipnotize olmuş gibi
ekrana kilitlenip kalmak

iyi işte aramamış...
ama bu aramayacağı anlamına gelmiyor
vaktin geçmesini bekliyordur
arayacaktır mutlaka

araması lazım
dün biletleri aldığını söylemek için aramış,
beni de sıkı sıkı tembihlemişti
kararımdan dönmeyeyim diye

çünkü bilir benim son dakika vazgeçişlerimi
ki bu da son zamanlarda bende peyda olmuş bir huy
huyum kurusun emi...
yok, bende hiçbir şey kurumasin
ben ıslak ıslak yaşamaya devam edeyim
yağmursuz bir ıslaklıkta

dilimin ucunda biriktirdiğim bütün kelimeler
böyle alsın intikamını
mevsimin güzelliğine aldanıp uçmayı unutmuş bir kuş gibi
kalmışsam çaresiz...
sonbahar sabahlarında esriyip dökülen yapraklar gibi
düşsün yerlere kanatlarım
vurdukça rüzgar...

o, hazır mısın diye aramadan önce
ben arayıp, hayır desem,
vazgeçtim, gelmeyeceğim desem...
sana minnet,
sana şükran
ama biliyorsun durumu
buraya kadar hiç zahmet edip gelme desem.
iç kanamaya dönmüş yaralarımın
kabuklarını kaldırma bir bir desem.
içimde uyuttuğum acıları uyandırma desem...

dürtme içimdeki sancıları desem
anlar mı ki
üstelik yeniden ve bir kez daha
ünlü bir artistin
tek kişilik performansından daha muhteşem
replikler sıralasam
aşk konusunda bugüne kadar yazılmış en iyi tirattan
en romantik olanından bir kesit sunsam

aşkın insafsızlığıyla başlayan bir yakınmayla
ve sonu mışmış ile biten bunlar gibi
onlarca cümleyi ardı ardına dizsem
anlar mı ki

sevgilim desem
seni seviyorum desem
sözlükler nasıl tanımlıyorsa işte öyle
sana karasevdalıyım desem
ah... aşk
sen nelere kadirsin
nasıl da biçimlendiriyorsun hayatımızı
mesela...
yüreğimizi şerha şerha ederken
gözlerimize perde olup inerken

son yıllarda yaşadıklarımın neredeyse her saatine
şahit olanın ısrarından vazgeçmeyeceğini biliyordum
onu vazgeçirmenin tek yolu
ona karşı kırıcı davranmam olacaktı
öyle mi olmalıydım
karar veremedim

masamın çekmecesini söker gibi çıkardım yerinden
ona ait,
yarım yamalak, kırık dökük
o sevdaya dair ne varsa döktüm halının üzerine
onundur diye atmaya kıyamadıklarımı
saç tokasını mesela,
o tokaya takılmış birkaç tel saçını,
kokusu kaybolmasın diye vakumladığım fularını,
onadır diye içime sığmayan ne varsa
dışında biriktirdiklerimi,
onadır diye yazdıklarımı mesela...

bilir misin halim nicedir papatyam
aklım yok başımda diye başlayan
sırrımın ifşası şarkının sözlerini karaladığım peçeteyi
küçük kâğıtlara sakladığım ahlarımı

ajanda sayfalarına gizlediğim gözyaşlarımı
geceleri uykulardan kaçıp sığındığım
içi özlem ve umut dolu zarfları

ilk hediyesi bir bileklik
ve her çakışta kalbimin yeniden
ve yeniden alev aldığı sandığım metal kaplı o çakmağı...
insan işte,
en çok umutlarından vuruluyormuş be
ve insan,
en çok da umutlarından ölüyormuş ...

bana şiirler lazım değil
bana birkaç kırık dökük sözcük lazım değil
ben aşkların şahını yaşadım
bana lazım olan yitiğimdir
bulabilir misiniz
bilmez misiniz
insana en acı veren kayıp
ya kalbindekidir,
ya aklındaki.

aklındakidir
çünkü yitirdiği ile birlikte aklını da kaybeder insan
kalbindekidir
çünkü ne kadar arasa da kıyısında köşesinde
bir daha bulamaz onu
bana merhamet et
bugünkü ısrarından vazgeç
beni arama ne olur
ben vazgeçtim
yokluğunda yaşamaktan

redfer